

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันประเทศไทยเป็นประเทศที่มีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องซึ่งเป็นผลมาจากความสำเร็จในการส่งออกไปยังต่างประเทศ และนโยบายเปิดประเทศเพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ ทำให้ประเทศไทยมีอัตราความเจริญเติบโตและการขยายตัวทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับแนวหน้าของกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ แต่ในขณะเดียวกันก็มีปัจจัยหลายอย่างที่เป็นอุปสรรคและข้อจำกัดต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศไทยในอนาคต ซึ่งได้แก่

ปัจจัยภายในประเทศ¹ กล่าวคือ การที่ต้นทุนการผลิตมีราคาเพิ่มสูงขึ้นมาก เช่น ราคาวัตถุดิบ ที่ดิน ค่าจ้างแรงงานมีราคาเพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้ การที่ทรัพยากรธรรมชาติภายในประเทศถูกใช้หมดเปลืองไปอย่างรวดเร็วจนเหลืออยู่ในปริมาณน้อย ทำให้ปัจจัยการผลิตภายในประเทศมีอยู่อย่างจำกัด แต่การลงทุนภายในประเทศและการลงทุนจากต่างประเทศขยายตัวเพิ่มขึ้นทุกขณะ ส่งผลให้ปัจจัยการผลิตต่าง ๆ มีราคาเพิ่มสูงขึ้น จนเป็นปัญหาต่อการผลิตสินค้าภายในประเทศซึ่งมีต้นทุนการผลิตสูงขึ้น จนไม่สามารถแข่งขันด้านราคาในตลาดโลกได้ในด้านการลงทุนจากต่างประเทศนั้น ผู้ลงทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทย

¹ ธนินทร์ เจียรนวนนท์, "การลงทุนต่างประเทศของภาคเอกชนไทย ; แนวนโยบายและมาตรการขยายศักยภาพเศรษฐกิจไทย," จุฬาลงกรณ์วารสาร 2 (มกราคม-มีนาคม 2533)

ส่วนใหญ่อต้องการอาศัยประโยชน์จากความได้เปรียบของประเทศไทยในด้านต้นทุนการผลิตที่มีราคาต่ำ และการได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรของประเทศไทย แต่เมื่อใดที่การย้ายฐานการผลิตจบกระบวนการลง เนื่องจากประเทศไทยไม่มีความได้เปรียบในเรื่องดังกล่าวอีกต่อไป ผู้ลงทุนต่างชาติก็จะเคลื่อนย้ายฐานการผลิตไปสู่ประเทศที่มีความได้เปรียบในด้านต่าง ๆ มากกว่าประเทศไทย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการผลิตสินค้าบางประเภทในประเทศที่อาจไม่สามารถแข่งขันด้านราคาในตลาดโลกได้ เนื่องจากมีต้นทุนการผลิตที่สูงกว่า

ปัจจัยต่างต่างประเทศ กล่าวคือ ความพยายามในการจัดอุปสรรค และข้อจำกัด รวมทั้งการกีดกันทางการค้าระหว่างประเทศ ทำให้เกิดกระแสแห่งการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจที่ขยายตัวอย่างกว้างขวางในหลายภูมิภาคทั่วโลก² บรรดาประเทศที่เคยเป็นตลาดสินค้าส่งออกที่สำคัญของไทยได้รวมตัวเป็นกลุ่มเศรษฐกิจการค้าขึ้น เช่น การจัดตั้งเขตการค้าเสรีอเมริกาเหนือ และการรวมเป็นตลาดเดียวกันของกลุ่มสหภาพยุโรป ทั้งนี้ เพื่อจัดอุปสรรคหรือการกีดกันทางการค้าระหว่างประเทศสมาชิกให้หมดสิ้นไป โดยเฉพาะเดียวกันก็เป็นการปกป้องตลาดภายในกลุ่มประเทศสมาชิกของตนด้วย จึงทำให้สินค้าส่งออกของไทยที่จะเข้าสู่ตลาดของกลุ่มประเทศเหล่านี้ มีแนวโน้มจะเป็นไปได้ยากขึ้น นอกจากนั้น การที่ประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ เช่น ประเทศในกลุ่มอินโดจีน ประเทศจีน ฯลฯ ได้หันมาให้ความสำคัญและมีนโยบายเปิดประเทศทั้งทางด้านการค้าและการลงทุนมากขึ้น ซึ่งประเทศเหล่านี้มีศักยภาพในการรองรับการลงทุนสูง เนื่องจากมีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ อัตราค่าจ้างแรงงานถูก มีความได้เปรียบในด้านตลาดมากกว่า และการได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรหรือโควตาในการส่งออกไปยังประเทศพัฒนาแล้ว ทำให้ผู้ลงทุนต่างชาติย้ายฐานการผลิตไปสู่ประเทศเหล่านี้เพิ่มมากขึ้น เพื่ออาศัยประโยชน์จากความได้เปรียบในด้านต่าง ๆ ดังกล่าว ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อผลิตของอุตสาหกรรมประเภทเดียวกันในประเทศไทยอย่างมาก เนื่องจากสินค้าที่ผลิตในประเทศไทยย่อมเสียเปรียบเพราะมีต้นทุนการผลิตที่สูงกว่า

2 "เขตการค้าเสรีภูมิภาคโฉมหน้าเศรษฐกิจยุคโลกไร้พรมแดน," มติชนรายวัน (4 มกราคม 2538) ; 18.

ด้วยเหตุดังกล่าว จึงผลักดันให้ผู้ลงทุนเอกชนไทยต้องแสวงหาแหล่งผลิตใหม่ที่สามารถผลิตสินค้าได้ด้วยต้นทุนที่ต่ำ เพียงพอที่จะแข่งขันในตลาดการค้าระหว่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่มีข้อจำกัดในด้านทรัพยากรและปัจจัยการผลิตมากเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ทำให้ผู้ลงทุนเอกชนไทยเริ่มหันมาให้ความสำคัญต่อการลงทุนในต่างประเทศกันเพิ่มมากขึ้นกว่าในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งจะเห็นได้จากข้อมูลของธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ได้มีการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการส่งเงินออกไปลงทุนในต่างประเทศอย่างเป็นระบบ ในช่วงปี พ.ศ. 2530-2537 โดยจำแนกตามประเภทของธุรกิจที่ออกไปลงทุน (ตามตารางที่ 1.1) และประเทศผู้รับการลงทุน (ตามตารางที่ 1.2) จะเห็นได้ว่า ในช่วง พ.ศ. 2530-2533 ประเทศไทยเริ่มมีการพัฒนาประเทศมากขึ้น เศรษฐกิจของไทยมีอัตราการขยายตัวที่สูงมาก เป็นผลให้มีการส่งเงินออกไปลงทุนในต่างประเทศเป็นอย่างมาก โดยมีมูลค่ารวมในช่วงนี้ถึง 9,808 ล้านบาท หรือเฉลี่ยปีละ 2,452 ล้านบาท ซึ่งเป็นการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมถึง 4,255 ล้านบาท โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องใช้ไฟฟ้า

ใน พ.ศ. 2534 และ 2535 การส่งเงินออกไปลงทุนในต่างประเทศมีแนวโน้มชะลอลงบ้าง ทั้งนี้ เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจโลกขบเซา ประกอบกับสถานการณ์ทางการเมืองภายในประเทศเองด้วย โดยในปี พ.ศ. 2534 มีมูลค่าเงินทุนไหลออกสุทธิประมาณ 4,279 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 19.65 ส่วนในปี พ.ศ. 2535 กลับลดลงเหลือเพียง 3,460 ล้านบาท ซึ่งเป็นการชะลอลงตัวของการลงทุนเพื่อรอให้ภาวะเศรษฐกิจโลกดีขึ้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2536 และ 2537 จะเห็นว่าปริมาณเงินทุนไหลออกเพิ่มสูงขึ้นมาก โดยในปี 2536 มีมูลค่าถึง 7,117 ล้านบาท และในปี พ.ศ. 2537 มีมูลค่าสูงถึง 10,202 ล้านบาท

หากพิจารณาในลักษณะของการส่งเงินออกไปลงทุนในต่างประเทศจำแนกตามประเทศผู้รับการลงทุน (ตารางที่ 1.2) จะพบว่าในช่วง พ.ศ. 2530-2533 เมื่อประเทศไทยได้เริ่มพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้มีการขยายตัวสูงขึ้น ทำให้ผู้ลงทุนไทยส่งเงินออกไปลงทุนในต่างประเทศมากขึ้นโดยเฉพาะในกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน เช่น กลุ่มอาเซียน ฮองกง และกลุ่มอินโดจีน นอกจากนั้น การลงทุนในประเทศพัฒนาแล้ว เช่น สหรัฐอเมริกาและกลุ่มประชาคมยุโรปมีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน

ตารางที่ 1.1 มูลค่าการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจ
พ.ศ. 2530-2537

(หน่วย ; ล้านบาท)

ประเภท	2530-2533	2534	2535	2536	2537
อุตสาหกรรม	4,255.5	1,710.3	1,237.2	2,577	2,849
- อาหาร	1,984.6	212.5	288.3	508	215
- สิ่งทอ	227.7	247.3	373.3	53	139
- โลหะและเหล็ก	61.8	853.3	360.3	949	543
- เครื่องใช้ไฟฟ้า	1,802.9	113.2	104.0	415	1,304
- เคมีภัณฑ์	80.3	40.7	23.9	93	74
- วัสดุก่อสร้าง	46.3	51.7	0.0	5	57
- อื่น ๆ	51.9	191.6	87.0	554	517
สถาบันการเงิน	5,045.1	692.3	467.8	388	1,177
การค้า	136.2	258.5	706.8	79	990
การก่อสร้าง	0.7	0.0	2.8	5	57
บริการ	235.2	418.9	290.4	1436	1,973
อสังหาริมทรัพย์	120.9	154.6	232.8	769	1,371
อื่น ๆ	0.7	1,034.7	480.9	1868	1,842
รวม	9,808.3	4,279.1	3,460.9	7,117	10,202
เฉลี่ยต่อปี	2,452.1	4,279.1	3,460.9	7,117	10,202

ที่มา ; ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 1.2 มูลค่าการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของไทย จำแนกตามประเทศผู้รับ
การลงทุน พ.ศ. 2530-2537

(หน่วย ; ล้านบาท)

ประเทศ	2530-2533	2534	2535	2536	2537
สหรัฐอเมริกา	4,160.1	1,203.2	824.0	1,041	1,698
แคนาดา	11.1	97.9	19.6	1.3	-
ญี่ปุ่น	8.1	60.8	10.8	65	89
ฮ่องกง	3,547.6	1,343.7	275.8	1,176	1,701
จีน	37.4	-	484.7	655	1,627
กลุ่มสหภาพยุโรป	320.4	397.6	231	288	331
- อังกฤษ	49.3	15.1	14.2	266	166
- เนเธอร์แลนด์	267.9	10.5	2.1	(13.5)	-
- เดนมาร์ก	2.4	-	117.8	0.2	-
- เยอรมันตะวันตก	0.8	39.8	45.3	13	156
กลุ่มอาเซียน	1,664.0	780.5	587.6	1,698	2,168
- สิงคโปร์	1,105.0	687.7	497.0	639	900
- มาเลเซีย	47.0	71.0	79.4	256	29
- อินโดนีเซีย	512.0	19.3	12.1	146	444
- บรูไน	-	-	(1.1)	-	-

ตารางที่ 1.2 (ต่อ)

(หน่วย : ล้านบาท)

ประเทศ	2530-2533	2534	2535	2536	2537
กลุ่มอินโดจีน	32.2	74.7	411.9	465	660
- ลาว	27.3	-	137.1	277	135
- เวียดนาม	0.8	17.3	13.1	51	127
- พม่า	4.1	3.5	4.4	50	130
- กัมพูชา	-	53.9	257.3	87	268
เบอร์มิวด้า	-	133.6	25.5	-	-
อื่น ๆ	27.4	187.1	313.2	739.8	1,378
รวม	9,808.3	4,279.1	3,460.9	7,117	10,202

หมายเหตุ : ข้อมูลในวงเล็บแสดงค่าติดลบ

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

สำหรับใน พ.ศ. 2534 และ 2535 นั้น ผู้ลงทุนไทยได้เริ่มต้นตัวในเรื่องการแข่งขันทางการค้าและเห็นความสำคัญของการลงทุนในต่างประเทศมากขึ้น ทำให้ใน พ.ศ. 2535 มีผู้เข้าไปลงทุนในประเทศจีนและอินโดจีนเพิ่มขึ้น โดยมีมูลค่าการลงทุนประมาณ 485 และ 412 ล้านบาทตามลำดับ ในขณะที่การลงทุนในประเทศพัฒนาแล้ว เช่น สหรัฐอเมริกา และกลุ่มสหภาพยุโรปเริ่มลดลง ต่อมาในปี พ.ศ. 2536 และ 2537 จะเห็นได้ว่า ผู้ลงทุนไทยส่งเงินทุนออกไปลงทุนในประเทศต่าง ๆ เพิ่มสูงขึ้น โดยในส่วนของลงทุนในประเทศสหรัฐอเมริกา และกลุ่มสหภาพยุโรปเพิ่มสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนการลงทุนในกลุ่มประเทศอาเซียน จีน และกลุ่มอินโดจีนเพิ่มสูงขึ้นเป็นอย่างมาก เนื่องจากประเทศเหล่านี้มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ จึงเปิดโอกาสให้ผู้ลงทุนไทยส่งเงินออกไปลงทุนมากขึ้น

ดังนั้น จึงคาดได้ว่าแนวโน้มการลงทุนของไทยในต่างประเทศน่าจะมีมูลค่าเพิ่มมากขึ้น และทวีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยมากขึ้นด้วย ซึ่งจะส่งผลให้ประเทศไทยก้าวเข้ามามีฐานะบทบาทเป็นประเทศผู้ส่งออกการลงทุนในต่างประเทศ (Capital Exporting Country) มากขึ้นจากเดิม ที่จะเน้นบทบาทในฐานะของการเป็นประเทศผู้รับการลงทุนจากต่างประเทศ (Capital Importing Country) แต่เพียงฝ่ายเดียว

การไปลงทุนในต่างประเทศนั้น ผู้ลงทุนเอกชนต้องคำนึงถึงปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ใช้ในการตัดสินใจดำเนินการลงทุน ปัจจัยดังกล่าว คือ ความเสี่ยง (risk) ที่เกิดขึ้นจากการเข้าไปลงทุนในดินแดนของอีกประเทศหนึ่งซึ่งมีสภาพทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนกฎหมายที่แตกต่างจากสภาพของประเทศตนเอง ความเสี่ยงดังกล่าวนี้อาจแยกพิจารณาออกเป็น

ความเสี่ยงในเชิงพาณิชย์ (Commercial risk) กล่าวคือ การที่ผู้ลงทุนตัดสินใจเข้าไปลงทุนในประเทศใดประเทศหนึ่งนั้น สิ่งที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมากที่สุด คือ การได้รับประโยชน์ หรือผลตอบแทนจากการลงทุนนั้นมีมากน้อยเพียงใด ผู้ลงทุนย่อมมุ่งหวังที่จะได้รับผลประโยชน์ตอบแทนสูงสุดจากการเข้าไปลงทุน และสามารถดำเนินการลงทุนได้อย่างราบรื่น การที่โครงการลงทุนนั้นจะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด หรืออาจประสบกับความล้มเหลว

ถือว่าเป็นความเสี่ยงภัยทางพาณิชย์ซึ่งเป็นลักษณะทั่วไปของการประกอบธุรกิจต่าง ๆ ซึ่งต้องดำเนินการโดยอยู่บนพื้นฐานของความเสี่ยงภัยดังกล่าว³

ความเสี่ยงภัยทางการเมือง (Political risk) หรือความเสี่ยงภัยที่มีมิใช่ในเชิงพาณิชย์ (non-commercial risk) เป็นความเสี่ยงภัยที่เกิดจากปัจจัยภายนอกที่แวดล้อมโครงการลงทุน ซึ่งผู้ลงทุนไม่สามารถควบคุมหรือคาดการณ์ล่วงหน้าได้⁴ โดยทั่วไปความเสี่ยงภัยทางการเมือง หมายถึง การกระทำใด ๆ ของรัฐบาลแห่งประเทศผู้รับการลงทุน ซึ่งเป็นผลกระทบในทางลบต่อการดำเนินงานของโครงการลงทุน ได้แก่ การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ (expropriation) การโอนกิจการ (nationalization) การริบทรัพย์สิน (confiscation) การยึดทรัพย์สิน (deprivation) ของผู้ลงทุนเป็นของรัฐ รวมทั้งการเวนคืนทรัพย์สินทางอ้อม (creeping expropriation) เช่น การเรียกเก็บภาษีเพิ่มขึ้นเป็นพิเศษ การจำกัดอำนาจในการดำเนินงานของผู้ลงทุน การยกเลิกสัญญาที่ทำไว้กับผู้ลงทุนก่อนหมดอายุสัญญา เป็นต้น นอกจากนั้น ความเสี่ยงภัยทางการเมืองยังรวมถึงการเกิดภาวะการสู้รบ การปฏิวัติ รัฐประหาร การจลาจล หรือการเกิดความไม่สงบภายในประเทศผู้รับการลงทุน และการไม่สามารถแลกเปลี่ยนหรือโอนเงินทุน ผลตอบแทน ผลกำไรที่ได้รับจากการลงทุนกลับคืนสู่ประเทศของผู้ลงทุน

³ Abdel Rahman Taha, "Investment Guarantee : The Role of the Inter-Arab Investment Guarantee Corporation," in Investment Policy in the Arab Countries, ed. Said El-Naggar (IMF, 1990), p.99.

⁴ Curtis T. McDonald, "Insuring Foreign Direct Investment Against Political Risk," (Ph.D. Dissertation, University of Illinois, 1994), p.2.

ผู้ลงทุนไทยซึ่งออกไปลงทุนในต่างประเทศ ย่อมต้องเผชิญกับความเสี่ยงภัยดังกล่าว เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะการเข้าไปลงทุนในประเทศที่มีความเสี่ยงภัยทางการเมืองค่อนข้างสูง เช่น การลงทุนของเอกชนไทยในประเทศกัมพูชา ซึ่งเป็นประเทศที่มีสถานการณ์ทางการเมืองยังไม่ราบรื่นนัก แต่ก็ยังมีผู้ลงทุนไทยเข้าไปลงทุนในด้านต่าง ๆ มากมาย มีตัวอย่างที่เกิดขึ้น ดังนี้

โครงการลงทุนของไทยในประเทศกัมพูชาที่ต้องเผชิญกับความเสี่ยงภัยทางการเมือง

<u>บริษัท</u>	<u>กิจการ</u>	<u>ประเด็นปัญหา</u>
- โรงแรมพลทติ้ง โฮเต็ล	โรงแรมลอยน้ำในพนมเปญ	ต้องย้ายสถานที่เพราะบังพระราชวังเก่าจนต้องถอนการลงทุน
- คัมโบเดียบ อินเตอร์เนชันแนล แอร์ไลน์	สายการบินพาณิชย์	รัฐบาลกัมพูชามีคำสั่งให้หยุดการบินอย่างกระทันหันและยกเลิกสัญญา
- โรงแรมจูเลียน่า	โรงแรม	ถูกสรรพากรเรียกเก็บภาษีสูงกว่าอัตราที่กำหนด
- บริษัททูเดิ้ลซ์พหลาย อิมพอร์ตเอ็กพอร์ต จำกัด	สัมปทานตัดไม้	เกิดการสู้รบระหว่างทหารรัฐบาลกับเขมรแดงในบริเวณที่บริษัทได้รับสัมปทาน

ที่มา ; หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันที่ 26 ธันวาคม 2537 และ 6 มกราคม 2538

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น การนำมาตรการประกันภัยทางการเมือง (Political Risk Insurance Program) ซึ่งเป็นมาตรการทางกฎหมายอย่างหนึ่งในการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุนของเอกชนในต่างประเทศมาใช้ ย่อมเป็นช่องทางในการช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ โดยการให้หลักประกันทางการเงินแก่ผู้ลงทุนไทยที่ออกไปลงทุนในต่างประเทศว่า หากเกิดความเสียหายทางการเมืองซึ่งสร้างความเสียหายแก่โครงการลงทุน ผู้ลงทุนก็จะได้รับค่าสินไหมทดแทนตามความเสียหายที่เกิดขึ้นจากผู้รับประกันภัย ซึ่งเป็นการช่วยบรรเทาความเสียหายที่ผู้ลงทุนได้รับ และยังเป็นกรให้หลักประกัน หรือสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ลงทุน อีกทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) ที่มุ่งพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้มีความเป็นสากลมากขึ้น คือ มุ่งส่งเสริมให้เอกชนไทยออกไปลงทุนในต่างประเทศเพิ่มมากขึ้นด้วยนั่นเอง

ดังนั้น จึงสมควรที่จะต้องศึกษาวิเคราะห์แนวคิดและลักษณะของมาตรการประกันภัยทางการเมือง เพื่อนำมาปรับใช้กับประเทศไทยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมต่อไป

สมมติฐานของการวิจัย

ในปัจจุบันการลงทุนทางตรงของไทยในต่างประเทศได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก ผู้ลงทุนไทยที่ออกไปลงทุนในต่างประเทศ ต้องเผชิญกับปัญหาความเสียหายทางการเมืองและต้องรับภาระความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยลำพัง ในขณะที่ประเทศไทยยังไม่มีมาตรการทางกฎหมายที่จะให้หลักประกัน และความคุ้มครองแก่ผู้ลงทุนไทยที่ออกไปลงทุนในต่างประเทศแต่อย่างใด การนำมาตรการประกันภัยทางการเมืองมาใช้กับประเทศไทย เป็นการให้หลักประกันทางการเงินและให้ความคุ้มครองแก่ผู้ลงทุนไทยที่ออกไปลงทุนในต่างประเทศ และยังเป็นเครื่องมือสำคัญของรัฐบาลในการสนับสนุนและส่งเสริมการลงทุนของไทยในต่างประเทศ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาเกี่ยวกับแนวคิด ลักษณะพื้นฐานทั่วไปของ มาตรการประกันภัยทางการเมือง ตลอดจนหลักเกณฑ์การดำเนินงานขององค์กรประกันภัยทางการเมืองของประเทศผู้ส่งออกการลงทุนที่สำคัญบางประเทศว่า เหมาะสมที่จะนำมาตราการดังกล่าวมาใช้กับประเทศไทย เพื่อเป็นกลไกในการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศของเอกชนไทยหรือไม่ และพิจารณาถึงผลกระทบในด้านต่าง ๆ ตลอดจนประโยชน์ของมาตรการประกันภัยทางการเมืองที่จะเกิดขึ้นกับประเทศไทย โดยเฉพาะผลในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ รวมทั้งปัญหาในด้านกฎหมายและปัญหาในด้านอื่น ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการนำมาตรการประกันภัยทางการเมืองมาใช้กับประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะเป็นการศึกษาถึงลักษณะของมาตรการประกันภัยทางการเมือง หลักเกณฑ์การดำเนินงานขององค์กรประกันภัยทางการเมืองของประเทศผู้ส่งออกการลงทุน และผลกระทบที่จะเกิดขึ้นแก่ประเทศไทยหากนำมาตรการประกันภัยทางการเมืองมาบังคับใช้ รวมถึงแนวโน้มของการจัดตั้งองค์กรประกันภัยทางการเมืองขึ้นในประเทศไทยในอนาคต และศึกษาปัญหาในด้านกฎหมายที่สำคัญเกี่ยวข้องด้วย

วิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ ใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยค้นคว้า ข้อมูลจากหนังสือและบทความที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ด้วบทกฎหมายของต่างประเทศและของประเทศไทย เอกสาร วารสาร และข่าวสารทางธุรกิจที่เกี่ยวข้องเพื่อทำการวิเคราะห์ วิจัย เนื้อหาในด้านต่าง ๆ หลักเกณฑ์ และทฤษฎีทางกฎหมาย หลักกฎหมายของต่างประเทศและของประเทศไทย ตลอดจนความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้งนี้ โดยอยู่บนพื้นฐานของหลักกฎหมายและประสบการณ์ของเรื่องนี้จากต่างประเทศเป็นหลักในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

(1) ทำให้ทราบถึงแนวคิด ลักษณะพื้นฐาน หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขต่าง ๆ เกี่ยวกับมาตรการประกันภัยทางการเมือง

(2) ทำให้ทราบหลักเกณฑ์การดำเนินงานรับประกันภัยทางการเมืองขององค์กรประกันภัยทางการเมืองของประเทศผู้ส่งออกการลงทุน ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์หาแนวทางกำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินงานรับประกันภัยทางการเมืองขององค์กรประกันภัยทางการเมืองที่จะจัดตั้งขึ้นในประเทศไทยในอนาคต

(3) ทำให้ทราบแนวทางการจัดตั้งองค์กรประกันภัยทางการเมืองที่จะรับผิดชอบดูแลงานเกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศของเอกชนไทยโดยตรง

(4) เป็นแนวทางการศึกษาวิจัยและพัฒนากฎหมาย รวมทั้งมาตรการต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการลงทุนของเอกชนไทยในต่างประเทศให้มีความเหมาะสม และสามารถนำมาใช้สำหรับการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศของเอกชนไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ